

Nestor

Gazeta Wyborcza
10 marca 1997

okulistów polskich

POŻEGNANIE. Profesor Jerzy Morawiecki – 1910-1997

Urodzony 4 kwietnia 1910 roku w Berdyczowie, dyplom lekarza medycyny otrzymuje w 1937 roku na Uniwersytecie Warszawskim, i do wybuchu wojny pracuje jako asystent prof. Ludwika Hirszfelda w Państwowym Zakładzie Higieny w Warszawie. Tu właśnie powstają jego dwie pierwsze prace naukowe z dziedziny bakteriologii i immunologii, opublikowane w Polsce i Szwajcarii. Na podstawie jednej z nich w 1939 roku uzyskuje stopień doktora medycyny.

Po wybuchu wojny Profesor Morawiecki bierze udział w kampanii wrześniowej. W bitwie pod Kutnem dostaje się do niewoli niemieckiej. Zwolniony z grupą lekarzy, od czerwca 1941 roku rozpoczyna pracę w Klinice Okulistycznej Uniwersytetu Warszawskiego, początkowo pod kierunkiem prof. Jana Laubera, później prof. Janusza Sobańskiego. Od roku 1943 do wybuchu Powstania Warszawskiego, w którym brał czynny udział, pracuje w Instytucie Oftalmicznym u prof. Władysława Henryka Melanowskiego. Potem wraz z nim przechodzi ponownie do Kliniki Okulistycznej Uniwersytetu Warszawskiego (od roku 1950 Akademii Medycznej). Jest tu starszym asystentem, a od roku 1956 docentem etatowym.

W tym czasie otrzymuje stypendium i przez dwa miesiące przebywa w klinice prof. Marka Amslera w Zurychu. Powołany na ordynatora oddziału okulistycznego Szpitala Czerniakowskiego w Warszawie, Profesor Morawiecki obejmuje to stanowisko w 1960 roku.

W roku 1962 zostaje kierownikiem Kliniki Chorób Oczu Akademii Medycznej w Gdańsku i pełni tę funkcję do chwili przejścia na emeryturę w 1980 roku.

Większość prac, stanowiących dorobek naukowy Profesora, ogłoszonych także za granicą, dotyczy głównie immunologii. Najważniejsze z nich zajmują się opisaniem w 1956 roku zjawiskiem znanym w światowym piśmiennictwie jako „the Morawiecki phenomenon” lub „Morawiecki lines”.

Kontynuacją tych obserwacji były prace na temat anafilaktycznego zapalenia rogówki prowadzone w latach 90.

Od 1978 roku pracował nad rozpadem znajdujących się w ciele szklistym krwinek Rh+ pod wpływem surowicy anty-Rh. W praktyce pozwala to u wielu chorych przyspieszyć lub spowodować wchłanianie się krwi z ciała szklistego.

Profesor brał czynny udział w kształceniu młodej kadry okulistów, doprowadził do habilitacji cztery osoby, a osiem osób pod Jego kierunkiem obroniło prace doktorskie.

Do licznych zasług Profesora Morawieckiego należy zaliczyć rozwój Gdańskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Okulistycznego, rozbudowę gdańskiej Kliniki Chorób Oczu i wyposażenie jej w nowoczesną aparaturę diagnostyczno-leczniczą.

Posiadając znaczącą pozycję w światowej okulistyce należał do wielu krajowych i zagranicznych towarzystw naukowych.

Otrzymał Złoty Krzyż Zasługi i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Zasłużył na więcej odznaczeń, ale nigdy nie zabiegał o zaszczyty.

Cechy osobiste Profesora Morawieckiego i energia zjednały Mu serca współpracowników. Będąc znawcą historii, literatury i muzyki jako narrator był niezastąpionym towarzyszem zarówno klinicznych spotkań jak i zebrani w szerszym gronie.

Do ostatnich chwil swego życia był ze swoimi uczniami, w których sercach i umysłach pozostanie na zawsze. W pamięci chorych utrwalił się jako życzliwy lekarz.

Nestor okulistów polskich prof. dr hab. Jerzy Morawiecki zmarł 2 marca br. w Gdańsku.

Cześć Jego Pamięci!

BARBARA IWASZKIEWICZ-BILIKIEWICZ